

БУЛО ВСЕ ЦЕ НА ЖАЛЬ ВОСТАННЄ...

Пригадую останній поцілунок в губи,
Не в пристрасті – підтримать бідолаху,
Схотілося її, лежачу, приголубить,
І захистить хоч як-небудь від страху!

Відчувлись її губи, наче дерев'яні,
Сухі, не теплі і не соковиті,
Та все ж не думалось, що цілував востаннє
В житті близьку людину тої миті.

Бо всього через кілька днів її забрала
Медична невідкладна допомога,
Що виряджав востаннє, теж не відчувалось,
Була лише невиразна тривога.

Не раз вже виклики "швидкої" повторялись
І я встигав сказати щось в надії,
Проходив тиждень-два і поверталась,
Нас знову гріли про майбутнє мрії.

Щодня дзвонив, писав, хотілося почути,
Що краще їй стає, що вже додому
Вона збирається, щоб швидше повернутись,
Та цього разу видавила лиш: – Де Тьома?

Почув із здивуванням це, та все ж питаю:

– Як ніч пройшла? У чому є потреба?
Чи краще ти себе на ранок почуваш?
– По .Гано – ледве видавила з себе.

І ці її слова були на жаль останні,
Вони мені урізалися з болем,
Найважливіші – за онука хвилювання
Й “По .Гано”, що набрала пальцем кволим.

Дата написання вірша: 2024-03-27